

MUNDUS POETICA – TERÄLEHTITALO

-matka sisäänpäin

VIIMEINEN TARINA

He tekivät kuolemaa solassa, aurinko paahtoi kuumana. Kaksi istui vierekkäin kivellä, yksi makasi maassa. Se oli vain ajan kysymys, vielä sitä oli jäljellä. Kukaan ei tiennyt kuinka paljon, taivaalla ei näkynyt pilviä. Yöhön oli aikaa, kaikki ratsut menetettyjä. Toinenkin kävi pitkäkseen, enää yksi istui kivellä.

Violetteja viiruja taivaanlaella kuin aukeavia aukkoja. Tässä paikassa ei ole väliä, mikä on totta mikä hallusinaatiota. Kolmaskin käy pitkäkseen, taittelee takin pään alleen, tätä kestää vielä tunteja.

Lintuja kaartelee kaukaisuudessa, katse seuraa, sulkeutuu, sanaakaan ei sanota. Kaikki on selvää, sen jokainen tajuaa, kiven juurella makaa kolme todistajaa, rajat murentuvat maailma aukeaa, tässä paikassa he ovat aina tehneet kuolemaa.

Yö yllä maa alla, on alkanut tuulla, utua taivaalla. Tähdet himmeinä udun takana, kaksi makaa paikoillaan liikkumatta. Kolmas avannut silmänsä, harso raottuu, tähdet loistavat. Yksi tähdistä putoaa, lähtee lentoon, kaartaa alas vauhdilla. Avoimet silmät hymyilevät, kostuvat, rinta kohoo viimeisen kerran ja

JÄRVELLÄ SATAA

Järvellä sataa, järvellä sataa, kimalaiset piilottelevat kaislanvarsien, kaislanvarsien... tila huojahtelee, huojahtelee jalkojen alla, luulit sitä elämäksi mutta kuolit jo kauan sitten järvellä sataa, ei ollut täällä elämää oli pelkkä bardo vain, elämä oli toisaalla, jatkettiin kuin ei mitään ei paljoa edes ihmetelty.

Järvellä sataa, paksuja pisaroita, laihoja kimalaisia rannan, rannan... kaislanvarsien hölmöä heiluntaa eestaas, eestaas, järvellä sataa. Katso nyt mikä se paikka on, jossa koetat viihtyä, tukevaa kamaraa eivät jalkasi ole koskaan tunteneet, hiekkaa vai kalliota ei sen väliä, täällä jokainen talo sortuu ja uudestaan ja uudestaan se rakennetaan tuulen puhallettavaksi taivaan tuuliin järvellä sataa, kimalaiset eivät välitä enää mistään, käyvät suoraan kohti, kaislanvarret lävistävät sydämen, punnitsevat, julistavat tuomion järvellä sataa, loputtomia pisaroita täsmällisissä paririveissä, mieli huojahtelee yhä enemmän, kaikki tunteet ovat täällä, järvellä satavissa pisaroissa kimalaisissa, korret laulavat tuomiota ja se on suopea, kaikki jatkuu uudestaan, kaikki jatkuu uudestaan, järvellä sataa

TILA

Lattialankut narahtavat, murenevat, putoavat. Sielut pirstoutuvat, puristuvat paaleiksi, paalien pyramideiksi. Pilvet pinttyvät horisonttiin, leviävät kuin mustetahrat vyöryvät päälle, ja sinä olet siellä, silmäsi vielä hengittävät talo on sortunut, pilvet huutavat horisontti taipuu ilkeästi kukaan ei ymmärrä miksi. Kaikki järkevä on mennyt pois ei täällä ollutkaan.

Mistä tämä paikka on tullut, nämä hengittävät sielut, sortuneet talot, loputtomat huudot, mistä?

Sinä muistat kyllä, tuot Mielen takaisin, hengität kaiken paikoilleen niille sijoilleen, pilvet horisontin ylle lattialankut jalkojen alle, kuvittelet ympärillesi talon kukaan ei enää huuda, mikään ei murene, järki on täällä koska niin tahdot, ja mitä hyvänsä se onkin niin sielusi katsoo suoraan sitä kohti, ottaa vallan pois ja päästää irti, vapauttaa kaiken paikoilleen, omille juurilleen ja lentää, laajenee, palaa kotiin.

TÄHTI

Komeetta, ei, vaan kolme komeettaa häntineen yhdensuuntaisilla radoilla. Ja kaksi ankeriasta kaukana alapuolella kaislikon seassa ihan kylminä ja limaisina. Ja nämä viisi muodostavat kärjet viisisakaraisessa tähdessä, jonka alkuperä ei ole tiedossa. Tähti on tuntematon ja lyhytikäinen, silti kosmoksen rakenteeseen uurtunut eikä sattumalta.

Ankeriaat laulavat, kauniisti ne laulavat kaislikossa komeetat kiitävät mykkinä. Mutta vain hetken sillä tähti on jo poissa, edes pölyä ei jää jäljelle, ja merkitys on kadonnut tähden mukana. Enää suora viiva ankerioiden välillä ja taivaalla komeettojen yksinäinen kolmio, kukaan ei tiedä miksi geometria läpäisee kaiken läpikotaisesti, kukaan ei sitä ymmärrä.

Kolme hohtavaa häntää hiipuu hitaasti taivaalla. Ankerioiden kaunis duo laulaa kaislojen seassa niille todistusta. Koko maailma palelee, värinää sen jokaisessa jäsenessä, sen ontossa ytimessä,

ja sitten hiipuvat hännätkin häipyvät, haihtuvat, ankeriaat jatkavat lauluaan, tähti ei palaa.

KÄÄNTYMYS

Kynttelikkö, jokin siihen asetetuista kynttilöistä palaa ehkä ei, ehkä on jokin ikkunalauta jonkin ikkunalasin takana ehkä ei, ja juuri sinne kynttelikkö on asetettu. Mutta kyyneleet virtaavat, joittuvat, soistuvat, ja se on laki.

Tällä yksinäisyydellä, joka asuu näiden harmaiden lakeuksien varjoissa, ei ole nimeä. Tämän jalkojen alta löytyvän terävän kamaran alapuolella on kipua, joka pitää jatkuvasti haudata elävältä. Ja kun kaksien naamojen tanssi on käynyt mahdottomaksi, vain sota ja ei-kenenkään-maa ovat kaksistaan jäljellä.

Vaikka pimeään kuiluun lentäisi kuinka monta kultaista lintua, ei kuilun pimeys sillä katoa. Yksikään suojaisaan sopukkaan asetettu kynttelikkö ei kauaa valaise, ei lämmitä, vain sen aikaa että kyyneleet kimmeltävät hetken ennen kuin putoavat, kuin pommit ne alas satavat. Ne poraavat lattiaan reikää, ja me tiedämme mitä lattian alla kellarissa lymyää, ja silti kyyneleille ei tule loppua. Toivo on pieni olento, joka lentää sokean linnun selässä, ja sen linnun nimi on epätoivo.

Vihdoin mieli kääntyy pois ja kääntymisen hetkellä katoaa koko paikka. Kynttilät palavat tasaisesti, ikkunan takana tuulee, muutama vesinoro valuu pitkin ikkunalasia. Talossa on lämmintä, niin lämmintä, jokin ottaa sydämen syliin ja halua sisäpuolelta. Silmät sulkeutuvat, sisäänhengitys, uloshengitys, hiljainen hymy ja huokaus. On niin kirkasta, on niin lämmintä.

TERÄLEHTITALO

Laakson laidalla lentävien terälehtien talo. Sataa pisteleviä havunneulasia, on satanut jo viikkoja. Vihreitä virtaavia neulasuomia metsäpolkujen paikalla, niitä pitkin kulkee varjomaisia hahmoja päät kumarassa kohti terälehtitaloa. Talossa palaa valo, se on kirkas keltainen pyörre, ilon hiukkasista säteilevä, ei muuta sisällä talossa.

Talon ovi avautuu, valo syöksyy ulos, haihduttaa kumaravarjot tuulten teille ja kauemmas. Terälehdet lentävät ilmaan ryöppyävänä suihkuna, talo on poissa, lehdet leijailevat taivaalla sikin sokin havunneulasten seassa, kunnes järjestäytyvät teräviksi kirjaimiksi, merkityspalasiksi, salaisen kielen sanoiksi.

Viesti on selkeä, laaksosta on lähdettävä. Kukkuloiden yllä kahdeksansakarainen tähti johdattaa, ottaa lähtijää kädestä. Lähtijä katsoo vielä kerran olkansa yli, näkee sinut, hymyilee, poistuu iäksi.